

Postkantoor

Charles Bukowski

Postkantoor

VERTAALD UIT HET AMERIKAANS DOOR
SUSAN JANSSEN

MET EEN VOORWOORD VAN
STICKS

Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

Published by arrangement with HarperCollins Publishers

Oorspronkelijke titel: *Post Office*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Black Sparrow Press, 1975

© Charles Bukowski, 1971

© Vertaling uit het Amerikaans: Susan Janssen, 1977

(geheel herzien 2014)

© Voorwoord: Sticks, 2014

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

Omslagontwerp: Dog and Pony

Auteursfoto: Mark Hanauer

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 1973 7

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Books bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book:

ISBN 978 90 488 1974 4

*Dit boek wordt als fictie gepresenteerd en is aan
niemand opgedragen*

Geen pose Sticks

Toen het verzoek binnenkwam om een voorwoord te schrijven voor *Postkantoor* ben ik terug gaan rekenen wanneer ik met het oeuvre van Charles Bukowski in aanraking kwam. Ik weet het niet precies meer, niet zoals je nog weet waar je was toen de torens in New York vielen of wat je aan het doen was toen Michael Jackson overleed. Mijn eerste ervaring met het lezen van Charles Bukowski was geen wereldschokkende gebeurtenis. Toch hebben de beslommeringen van Henry Chinaski, zoals Buk zich noemt in *Postkantoor*, zich in mijn hoofd genesteld.

Postkantoor, het eerste boek dat Buk schreef nadat hij zich tot dan toe voornamelijk had bezig gehouden met poëzie en korte verhalen, stamt uit 1971. Na het afscheid van zijn *shitty job* bij de Amerikaanse posterijen, bood zijn uitgeverij hem een maandloon van honderd dollar, zodat hij genoeg had om zich alleen met schrijven bezig te houden. En dat deed hij.

Zijn stijl is een verademing in vergelijking met bijvoorbeeld Carlos Ruiz Zafon: niet te veel poespas. Zijn snedige zinnen hebben een staccato ritme waarmee een recalcitrante houding tegenover elke vorm van gezag en alles en iedereen die in de weg loopt, vormgegeven wordt. Ruwe materie handelend over de zelfkant van de maatschappij, verpakt in knallende zinnen, in de keel van de lezer gegoten als shotjes sterke drank. Whisky en wijven is de gouden combinatie die Henry Chinaski

voortdrijft. De drank is essentieel, het is Chinaski's drijfveer, de voortstuwende kracht en het medicijn tegen de stupiditeiten op zijn pad. De vrouwen zijn van iets minder belang. Ze komen en gaan, hoewel er wel steeds een meisje is tegen wier kont hij het liefst zo snel mogelijk aankruipt na een dag post bezorgen en ruziën met de toezichthouders bij de posterijen.

Het mooie, tragikomische aan dit alles: wat Charles Bukowski beschrijft is geen pose. Bekijk interviews op Youtube of luister naar dronken voordrachten die op cd verschenen. Het enfant terrible is oprecht en heeft ook geen tijd om een pose aan te nemen want er is geldgebrek en daarom moet er gewerkt worden. Nee, vrolijk wordt het allemaal niet. Je moet er tegen kunnen, de constante stroom aan geneuk, gevloek en de drinkgelagen die elkaar in hoog tempo opvolgen. Maar Bukowski heeft een scherpe pen en de cynische opmerkingen zijn puur goud voor de lezer die deze op waarde kan schatten.

Zelf deed hij ogenschijnlijk laconiek over het schrijfproces. Niet meer van schrijven maken dan het is: niet te veel schaven aan dat wat er in eerste instantie stond. Het is al zo bedoeld, anders zou hij het wel anders verwoord hebben. Door zijn thematiek wordt Bukowski's werk vaak afgedaan als 'leuk voor pubers', men wordt geacht het te ontgroeien. Daarmee doe je naar mijn mening zijn fenomenale talent tekort. Zijn zwarte humor, en ook zijn empathische kant (uiteindelijk is hij ook een goedgezak met een scherp gevoel voor rechtvaardigheid), zorgen voor meer diepgang dan waar hij krediet voor krijgt. Bovendien: altijd onaangepast je leven blijven leiden, vergt ook uithoudingsvermogen.

Dit en meer inspireerde me om mijn raps scherper te schrijven,

met minder opsmuk. En misschien pakken zijn boeken me omdat zijn levensstijl me lichtelijk bekend voorkomt. ‘Recht voor je raap rap, zo gaat het, voor wie zich in het nachtleven stort zonder vaste slaapplek’ is een zin uit ‘Hoedenplank’, een liedje van Opgezwolle uit 2006. Nog voor ik het werk van Charles Bukowski kende, begaf ik me met de thematiek en de directheid onbewust op zijn terrein. Sterker, ik draaide in een grijs verleden zelf ook een ruime anderhalf jaar nachtdiensten bij de pakketdienst van de nationale Post. Tussen vier en zes uur ’s ochtends, vlak voor ’t tijd was te nokken en na het nuttigen van een biertje, kwamen dan de zwaarste pakketten van de lopende band af rollen. Altijd moesten de tijdelijke krachten (onder wie ik dus) die sorteren, een kolerekarwei. De inhoud van die dozen? Flessen wijn. Het toeval is te mooi.

Ik heb mijn cd uit 2012 *Stick Bukowski* genoemd. Eigenlijk mag ik die achternaam niet adopteren. Daarvoor drink ik inmiddels te weinig, houd ik te veel rekening met mijn omgeving in de schrijfsels en ben ik over het algemeen toch iets positiever ingesteld dan Buk. Toch deed ik het, omdat ik wilde dat men vragen zou stellen. Wat is dat, Bukovski (zoals velen zeggen) en waarom die titel? En nog steeds krijg ik vaak de vraag: ‘Als ik iets van Bukowski wil lezen, waarmee moet ik dan beginnen?’ Mijn antwoord op die vraag ligt voor u.

Welkom in de donkere, wondere wereld van Charles Bukowski.

De Posterijen der Verenigde Staten
Los Angeles, Californië

Het kantoor van de Directeur, 1 januari 1970

Memo 742

GEDRAGSCODE

Bij dezen worden alle werknemers nogmaals gewezen op de gedragscode voor ambtenaren der posterijen zoals deze zijn vastgelegd in artikel 742 van het Reglement voor Ambtenaren der Posterijen, en het Optreden van Werknemers zoals uiteengezet in artikel 744 van het Reglement voor Ambtenaren der Posterijen.

Door de jaren heen hebben postambtenaren een traditie opgebouwd van nauwgezet dienstbetoon aan de natie, onovertroffen door andere instellingen. Iedere werknemer moet trots zijn op deze traditie van toegewijd dienstbetoon. Eenieder van ons dient ernaar te streven een waardevolle bijdrage te leveren aan de voortdurende ontwikkeling van de posterijen, gericht op vooruitgang in het algemeen belang.

Het gehele personeel der posterijen moet met standvastige integriteit en volledige toewijding aan het algemeen belang te werk gaan. Het personeel wordt verwacht de hoogste zedelijke beginselen in acht te nemen, en de wetten van de Verenigde Staten en de dienstvoorschriften en beleidslijnen van het Departement der Posterijen na te leven. Niet alleen is zedelijk gedrag een vereiste, functionarissen en werknemers moeten tevens op hun hoede zijn om handelingen te vermijden die strijdig zouden kunnen lijken te zijn met het vervullen van hun plicht. De postdienst heeft het unieke voorrecht dagelijks in contact te komen met de meerderheid der burgerij en is, in veel gevallen, de meest directe vorm van contact van burgers met de federa-

le overheid. Derhalve heeft iedere ambtenaar een bijzondere gelegenheid en verantwoordelijkheid om eervol en oprecht te handelen, het vertrouwen van het publiek waardig, opdat uw handelingen de posterijen en de gehele federale overheid tot eer strekken.

Alle werknemers worden verzocht artikel 742 van het Reglement voor Ambtenaren der Posterijen door te nemen, houdende de fundamentele normen voor zedelijk gedrag, het optreden van werknemers, beperkende bepalingen ten aanzien van politieke activiteiten, enz.

Dienstdoende Ambtenaar

Het begon als een vergissing.

Het was rond de kerst en ik hoorde van een zuiplap die het trucje elke Kerstmis flikte, dat ze verdomd bijna iedereen zouden aannemen, dus ging ik erop af en voor ik 't wist had ik zo'n leren zak op m'n rug en liep ik op m'n dooie akkertje rond. Wat 'n baantje, dacht ik. Een fluitje van een cent! Ze gaven je maar een of twee blokken en als je 't voor elkaar kreeg om die af te handelen gaf de vaste besteller je nog een blok te doen, of je ging misschien terug en de chef gaf je dan nog een blok, maar je nam er je tijd voor en schoof die kerstkaarten maar door gleuven.

Ik geloof dat het mijn tweede dag als kersthulpkracht was toen die grote vrouw naar buiten kwam en met me mee liep terwijl ik brieven bezorgde. Met groot bedoel ik dat haar kont groot was en haar tieten groot waren en dat ze op alle goeie plekken groot was. Ze leek me 'n beetje gek maar ik bleef naar haar lichaam kijken en 't maakte me geen moer uit.

Ze praatte en ze praatte en ze praatte maar door. Toen kwam 't eruit. Haar man was ambtenaar op een verafgelegen eilandje en ze was eenzaam, begrijp je, en woonde in een huisje achter de andere huizen helemaal in d'r eentje.

'Welk huisje?' vroeg ik.

Ze schreef het adres op een papiertje.

'Ik ben ook eenzaam,' zei ik, 'vanavond kom ik langs en dan kunnen we praten.' Ik hokte samen maar de meid met wie ik sa-

menhokte was er meer niet dan wel en ik was wel degelijk eenzaam. Ik verlangde naar die dikke kont die naast me stond.

‘Goed,’ zei ze, ‘tot vanavond.’

En ze was inderdaad een goeie wip, ze kon lekker naaien, maar zoals met alle meiden, na de 3e of 4e nacht had ik niet zoveel interesse meer en ik ging er niet weer heen.

Maar ik moest aldoor maar denken, jesus ’t enige wat die postbodes doen is brieven door gleuven schuiven en neuken. Dit is een baantje voor mij, reken maar van yes.

2

Dus deed ik het ambtenarenexamen, en haalde het, toen deed ik de medische keuring, en kwam daar ook doorheen, en daar was ik dan – een hulpbesteller. Het begon makkelijk. Ik werd naar het West Avon-distributiekantoor gestuurd en het was net Kerstmis behalve dat er niets te neuken viel. Elke dag verwachtte ik dat er iets te neuken zou zijn maar er gebeurde niets. De chef was schappelijk en ik slenterde wat rond en handelde nu ’s een blok hier en dan weer ’s een daar af. Ik had niet eens een uniform, alleen een pet. Ik droeg m’n gewone kleren. En zoals Betty, de meid met wie ik samenhokte, en ik zopen, bleef er weinig geld over voor kleren.

Toen werd ik overgeplaatst naar het Oakford-distributiekantoor.

De chef was een vent met een stierennek, Jonstone genaamd. Ze hadden er hulp nodig en ik begreep algauw waarom. Jonstone droeg graag donkerrooie overhemden – dat betekende gevaar en bloed. Er waren 7 hulpen – Tom Moto, Nick Pelligrini, Herman Stratford, Rosey Anderson, Bobby Hansen, Harold

Wiley en ik, Henry Chinaski. We moesten ons om 5 uur 's morgens melden en ik was de enige daar die zoop. Ik zoop altijd tot diep in de nacht en daar zaten we dan, om 5 uur 's morgens, te wachten tot er werk voor ons zou zijn, te wachten tot de een of andere postbode zou opbellen dat ie ziek was. De vasten meldden zich meestal ziek wanneer het regende of tijdens een hittegolf of de dag na een feestdag wanneer de vracht post twee keer zo zwaar was.

Er waren 40 of 50 verschillende routes, misschien meer, ieder geval was anders, je kreeg de kans niet om er ook maar één onder de knie te krijgen, je moest je post klaar en bij elkaar hebben vóór 8-en wanneer de busjes vertrokken om je aan het begin van je route af te zetten en Jonstone hield niet van smoesjes. De hulpbestellers sorteerden op de hoek van de straat hun tijdschriften op route, hadden nooit tijd om te schaften en vielen er dood bij neer. Jonstone liet ons meestal zo'n halfuur te laat beginnen met het instraten van de post – terwijl hij ronddraaide in zijn stoel met z'n rooie overhemd – 'Chinaski, route 539!' We begonnen een halfuur te laat maar er werd toch van ons verwacht de post bij elkaar te krijgen, te bezorgen en op tijd terug te zijn. En een keer of twee per week, al murw gebeukt, uitgeput en verneukt, moesten we 's nachts brievenbussen lichten, en het schema dat daarvoor stond sloeg nergens op – het busje ging gewoon niet zo snel. Op de eerste rit moest je vier of vijf bussen overslaan en bij de volgende ronde zaten die boordevol en je stonk en het zweet gutste naar beneden terwijl je de post in de zakken propte. Ja, ik werd wel degelijk genaaid. Daar zorgde Jonstone wel voor.

Het waren de hulpbestellers zelf die het mogelijk maakten dat zo iemand als Jonstone kon bestaan door te gehoorzamen aan de meest onmogelijke opdrachten. Ik kon niet inzien waarom een zo in 't oog springend wrede man de positie die hij had mocht innemen. Het kon de vasten niets schelen, de man van de vakbond was een onbenul, dus schreef ik op een van m'n vrije dagen een rapport van dertig kantjes. Een doorslag ervan stuurde ik aan Jonstone en het origineel bracht ik naar het Federale Gebouw. De juffrouw achter de balie zei dat ik moest wachten. Ik wachtte en wachtte en wachtte. Ik wachtte minstens anderhalf uur voordat ik een mannetje met grijs haar en ogen als sigarettenas te spreken kreeg. Hij vroeg niet eens of ik wilde gaan zitten. Toen ik de deur binnenstapte, begon hij gelijk tegen me te tieren.

'Je bent een hele slimme slijmbal, is 't niet?'

'Ik heb liever niet dat u me uitscheldt, meneer!'

'Ja, een slimme slijmbal, je bent zo'n klootzak met een woordenschat en je vindt 't leuk ermee te koop te lopen, hè!'

Hij duwde m'n papieren onder m'n neus en schreeuwde:

'MENEER JONSTONE IS EEN HELE GESCHIKTE MAN!'

'Doe niet zo mal, hij is duidelijk een sadist,' zei ik.

'Hoe lang werk je bij de post?'

'3 weken.'

'MENEER JONSTONE ZIT AL 30 JAAR BIJ DE POST!'

'Wat heeft dat er nou mee te maken?'

'Ik zei: MENEER JONSTONE IS EEN HELE GESCHIKTE MAN!'

Ik geloof dat die arme vent me werkelijk wilde kelen. Jonstone en hij waren zeker met elkaar naar bed geweest.

'Goed,' zei ik, 'Jonstone is een geschikte man. Vergeet de hele

kolerezaak maar.' Ik liep naar buiten en nam de dag daarna een snipperdag. Zonder loon, natuurlijk.

4

De volgende keer toen Jonstone me om 5 uur 's morgens zag, tolde hij rond in zijn draaistoel en zijn gezicht en overhemd hadden precies dezelfde kleur. Maar hij zei niets. Het kon me niks schelen. Ik was om 2 uur naar bed gegaan nadat ik met Betty gezopen en geneukt had. Ik leunde achterover en sloot m'n ogen.

Om 7 uur tolde Jonstone weer rond. Alle andere hulpbestellers hadden klusjes toegewezen gekregen of waren naar andere kantoren die hulp nodig hadden doorgestuurd.

'Ziezo Chinaski. D'r zit niks voor jou bij vandaag.'

Hij loerde naar m'n gezicht. Jezus, het kon me niks schelen. Het enige wat ik wou was naar bed gaan en slaap inhalen.

'Oké, Steen,' zei ik. Bij de bestellers stond hij bekend als 'De Steen', maar ik was de enige die hem zo aansprak.

Ik liep naar buiten, startte mijn ouwe kar en al gauw lag ik weer in bed bij Betty.

'O Hank, wat fijn!'

'Nou en of schat!' Ik nestelde me tegen haar warme reet en viel binnen 45 seconden in slaap.

5

Maar de volgende morgen was 't weer hetzelfde liedje: 'Ziezo Chinaski. D'r zit niks voor jou bij vandaag.'

Het ging zo een week door. Elke morgen zat ik daar van 5 uur

tot 7 uur en ik kreeg niets uitbetaald. Mijn naam stond zelfs niet meer op de lijst voor de nachtluchtingdienst.

Toen vertelde Bobby Hansen, een van de hulpbestellers die er al wat langer zat, me: 'Dat heeft hij mij ook 's een keer geflikt. Hij probeerde me uit te hongeren.'

'Het kan me niet schelen. Ik ga niet in z'n kont kruipen. Ik hou ermee op of verhonger, wat dan ook.'

'Dat hoeft helemaal niet. Je meldt je gewoon elke avond bij het kantoor in Prell. Vertel de chef dat je geen werk toegeschoven krijgt en dan kun je bij de spoedbestellingen invallen.'

'Kan ik dat wel doen? Is 't niet tegen de regels?'

'Ik kreeg elke twee weken mijn salaris uitbetaald.'

'Bedankt zeg, Bobby.'

6

Ik ben vergeten hoe laat we moesten beginnen. 6 of 7 uur 's avonds. Zoiets dergelijks.

Het enige wat je moest doen was met een stapeltje brieven in je hand een stratenplan doornemen en je rit uitkienen. Er was niks aan. Alle rijders deden er veel langer over dan eigenlijk nodig was om hun rit uit te kienen en ik speelde het spelletje helemaal met ze mee. Ik vertrok als alle anderen vertrokken en kwam terug als iedereen weer terugkwam.

Dan maakte je nog een ritje. Er was genoeg tijd om rond te hangen in koffiebars, om kranten te lezen, om je lekker te voelen. Je had zelfs tijd om te schaften. Wanneer ik een vrije dag wilde hebben, dan nam ik die. Op een van de routes had ik een grote jonge meid die elke avond een spoedstuk ontving. Ze was een fabrikant van sexy jurken en nachtjaponnen en droeg die zelf ook. Je rende zo rond 11 uur de steile trap bij haar op, belde aan